

Løselig Bengekontrakt, som gælder for hele Livet. Det erkendte Negeringen den Gang kunde have noget affrækkende ved sig, og derfor burde det — mente de — gøres saa let for de udtrædende som muligt at komme ud af Anstalten, naar Forholdene vare blevne forandrede for dem, naar de s. Eks. paa en eller anden Maade kunde være bragte i en økonomisk Tilstand, der gjorde det vanskeligt for dem at faa deres Præmier betalte. Hvorledes disse Betingelser ere overholdte fra Anstaltens Side, skal jeg ikke her opholde mig ved. Det er tidligere fremdraget meget udførligt her, og det er fremdraget ved Behandlingen i det andet Ting; jeg skal derfor ikke komme ind paa en Gentagelse af disse Ting for ikke derved at spille for meget af det højtærede Tings kostbare Tid. Men jeg kan ikke undlade at udtale, at vi fra vor Side se med Beklagelse paa, at denne Forandring nu vil komme ind i den bestaaende Lov, uden at denne er bleven ændret derhen, at den bliver i Overensstemmelse med Motiverne til den bestaaende Lovs § 10, nemlig saaledes, at de af Anstalten udtrædende selvfølgelig skulde tilsvare Præmien for den Forsikring, de have nydt, med Tillæg til Anstaltens Omkostninger, til Lægen, til Driften, til Agentprovision o. s. v., kort sagt alle de Udgifter, som Anstalten har haft i enhver Henseende. Det fordrer man selvfølgelig skal betales, men hvad der saa bliver tilbage derudover, altsaa det Beløb, som de paa en Maade have betalt for meget, finder man demokratisk og rigtigt, at de faa tilbagebetalt fuldt ud. Hvis ikke det finder Sted, kan man ikke være enig med den Betragtning, som er gjort gældende, at Statens Livsforfæringsanstalt er en over for Landets Børn human og liberal Anstalt, og det mener man, at den burde komme mere og mere hen imod. Vi skulle ganske villig indrømme, at det er et Fremskridt, man gør ved Vedtagelsen af denne Lov, saaledes som den nu kommer til at foreligge, men det Fremskridt er alt for lille til at komme til at volde noget virkelig Savn for den store Del af Landets Børn, som dog muligt ogsaa kunde have Lykt til at faa Del i det gode, som en saadan Statsanstalt kan og bør yde. I det vi altsaa fra vor Side beklage, at ikke Lovforlaget bliver ændret i denne Retning, samt at det er kommet frem her paa et Tidspunkt, hvor det slet ikke kan tænkes muligt, at vi skulle kunne have Magt at faa det ændret saaledes, gaa vi sammen med det øvrige Udvalg med til at indstille Lovforlaget til Vedtagelse.

Formanden (Høgshro): Selv om det ærede Medlem ikke har fundet den Tid tilstrækkelig, der har været givet ham til at kunne stille Ændringsforslag, maa han erindre, at Forretningsordenens Bestemmelser for Forhandlingens Gang ere iagttagne, og at det derfor ikke er rigtigt at sige, at Tinget jaffer denne Sag igennem.

Frederiksen: Jeg beder undskylde, om jeg skulde have gjort mig skyldig i Udtalelser, som kunde støde en mod Forretningsordenen. Jeg har selvfølgelig ikke ment noget slemt med dette; men sikkert er det, at man fra alle Sider har været enig om, at det havde været yderst heldigt, om man havde haft noget længere Tid til Behandlingen af denne vigtige Sag.

Finansministeren (Estrup): Da hele Udvalget har indstillet Lovforlaget til uforandret Vedtagelse, kunde det jo anses som overflødig at jeg anbefalede den uforandrede Vedtagelse til det ærede Ting, men der er i Betænkningen samt ogsaa fra den ærede sidste Talers Side dog fremkommet adskilligt i Retning af, at det i og for sig havde været ønskeligt, at der var foretaget Forandringer i Lovforlaget, men at man af andre Grunde har ment det rigtigt ikke at stille Ændringsforslag til denne Behandling, nemlig dels paa Grund af den Forbindelse, hvori dette Lovforslag staar til Bonusloven og dels til den korte Tid, som der antages at være til Stede til Tilendebringelse af Behandlingen af Forslaget. Jeg vil dog derfor gøre et Par Bemærkninger angaaende det, som er fremkommet dels i Betænkningen og dels i Udtalelserne fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (S. Frederiksen) om, at det i og for sig kunde været ønskeligt, at der var slet Forandringer i Lovforlaget. Det ærede Mindretal (Bramten), som i Betænkningen har udtalt sig udførligt om sit Standpunkt og som jo har fundet Tilslutning hos en Del af Udvalgets Medlemmer har blandt andet gjort gældende til Anbefaling for, at man skulde gaa videre, end Lovforlaget foreslaar i Retning af at lette Udtrædelse af Anstalten, hvad der er udtalt i Motiverne til Loven af 1870, hvilket let kan efteres i Rigsdagstidenden. Det er nemlig anført i Motiverne, at Anstalten ved Udtrædelsen kun vilde fordrø Dækning for allerede ydet Forsikring og for de dermed forbundne Omkostninger, og at i det væsentlige de i de gamle Anstalter anvendte Opgørelsesregler skulde gælde for den ny Anstalt. Men der er i Motiverne efter